

Góndola

Títol original: *Gondola* **Direcció i guió:** Veit Helmer **País:** Alemanya i Geòrgia
Durada: 78 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama romàntic **Interpretació:** Mathilde Irrmann, Nini Soselia **Música:** Malcolm Arison, Sóley Stefánsdóttir **Fotografia:** Goga Devdariani **Distribuïdora:** Reverso Films **Estrena a Espanya:** 15/11/2024
No recomanada per a menors de 7 anys
Sense diàlegs

SINOPSI

Narra la trobada entre dues hostesses de cabina d'una senda de telefèrics, amb els seus respectius viatges d'anada i tornada, situada en una zona turística a les muntanyes de Geòrgia. Entre totes dues, naixerà un vincle que va més enllà de l'amistat, malgrat que, en realitat, la interacció es redueix al punt de trobada en l'aire entre els dos viatges. (FilmAffinity)

CRÍTICA

06/11/2023 - El cineasta alemany Veit Helmer continua el seu viatge a través del cinema mut i poètic amb una pel·lícula creativa i burlesca plena d'encant i benevolència

Hi havia una vegada un lloc d'una bellesa incomparable, un lloc situat al bell mig d'una vall verda entre les impressionants muntanyes de la regió d'Adjara, a Geòrgia, una vall travessada per un pintoresc telefèric d'època que comunicava els pobles de Khulo i Tago. I hi havia una vegada un director alemany, **Veit Helmer**, que estava encapritxat amb el cinema poètic i mut, un cineasta que ja s'havia fet un nom en aquest terreny gràcies a pel·lícules com *Tuvalu* (nominada a la categoria European Discovery dels European Film Awards el 2000), *Absurdistan* (projectada a Sundance el 2008) i *The Bra* (2018). El fruit d'aquest amor tan intens entre el cineasta i aquest paisatge és **Góndola** —projectada a la secció Descobriments Europeus de la 24a edició de l'**Arras Film Festival**—, una comèdia brillant, romàntica, burlesca i molt original.

De vegades, a la vida, un simple intercanvi de mirades en creuar-se amb algú pot arribar a significar molt. Una cosa així experimenten la Nino (**Nini Soselia**) i l'Iva (**Mathilde Irrmann**), amb la diferència que aquestes dues joves disposen de moltes més oportunitats per aprofundir en els seus sentiments —des dels somnis i la complicitat juvenil a l'hora de divertir-se fins a l'atracció sensual—, ja que es creuen una vegada i una altra durant les seves jornades laborals com a conductores de telefèric (vestides amb uniformes d'hostessa). Quan una baixa, l'altra puja —i viceversa—, de manera que se solen entreveure mútuament a mig camí, dalt del cel. Si a aquestes constants i fugaces trobades se'ls afegeix un teló de fons d'avorriment (amb prou feines tenen passatgers, excepte alguns camperols, una dona gran, un nen i una nena, un taüt, etc.), un cap dictatorial i gelós (**Zviad Papuaixvili**) i uns pocs habitants dispersos sota el telefèric en una vall on tots es coneixen, el que s'obtindrà serà un escenari ben preparat per al desig d'una cosa extraordinària i la cocció a foc lent d'una passió que dependrà en gran mesura dels engranatges tant del temps com del telefèric.

Aquesta pel·lícula tan rica en elements poètics posa de manifest una utilització meravellosa del seu espai limitat (les dues cabines i les estacions a banda i banda de la línia) alhora que vast (la immensitat del cel i la majestuositat del decorat natural) per fer avançar una història molt senzilla a través de múltiples variacions tendres i còmiques de la gran tradició muda del cinema burlesc. Es tracta d'un joc en què el cineasta sobresurt gràcies a la seva forma d'aprofitar la totalitat dels objectes que l'envolten per garantir un treball de so de primera (concretament la música composta per **Sóley Stefánsdóttir** i **Malcom Arison**) i treure el màxim partit al carisma altament expressiu de les dues actrius principals. Tot això conflueix per crear una autèntica oda a la llibertat (estimar qui vulguem i fer les pel·lícules que vulguem) d'allò més aconseguida, desenfadada, alegre i atemporal, un llargmetratge que atraurà públics de totes les edats.

Fabien Lemercier – cineuropa.org